

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Vadimem Hlavatým ve věci

žalobce: **D. C. D.**, narozen X
státní příslušnost: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2025, č. j. OAM-1075/ZA-ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 30. 9. 2025, zastaveno řízení o jeho opakované žádosti ze dne 21. 9. 2025 o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný posoudil žádost žalobce jako nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu tohoto zákona, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce ze země původu a jeho obav z návratu do ní.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a není náležitě odůvodněno, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Napadené rozhodnutí je dle žalobce také v rozporu s Úmluvou o právním postavení uprchlíků a porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život (čl. 6 Listiny základních práv a svobod).
3. Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně argumentuje tím, že skutečnost, že se žalobce obává návratu z důvodu výhrůžek od spolupachatelů a nemá se kam vrátit, nemůže obstát jako nová skutečnost. Nadto žalovaný ignoroval, že je žalobce členem protikomunistické strany, kvůli čemuž může být v zemi původu pronásledován.
4. Dle žalobce dále žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Žalobce nerozporoval, že se v případě humanitárního azylu plně uplatňuje správní uvážení a na jeho udělení nemá žadatel subjektivní právo. Dále připomněl, že i když správní orgán rozhoduje na základě absolutně volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné, přičemž absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje.
5. Dle žalobce nelze z napadeného rozhodnutí vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. K tomu odkázal na smysl humanitárního azylu, jenž spočívá v možnosti poskytnout azyl i v situacích, na které nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout.
6. Stran důvodů pro udělení humanitárního azylu žalobce zopakoval, že má obavu o svůj život z důvodu výhrůžek od spolupachatelů a členství v protikomunistické straně, a dodal, že má v ČR družku a 5 dětí, naopak v domovském státě již nemá nikoho.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž poukázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí, z něhož citoval.
8. K otázce opakovaných žádostí citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2023, č. j. 4 Azs 166/2023-19, dle něž neuvede-li žadatel všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, aby neunesení svého břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2025, č. j. 1 Azs 184/2025-28, dle něž musí být v rozhodnutí o opakované žádosti alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně situace v zemi původu nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají; míra podrobnosti je určena tím, zda žadatel tvrdí posun v azylově relevantním významu jím uváděných důvodů. Žalovaný byl přesvědčen, že citované judikatuře dostál.
9. Žalovaný dodal, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo

doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu) [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2024, č. j. 7 Azs 30/2024-26].

10. Pokud jde o nárok na udělení humanitárního azylu, dle žalovaného žalobce neuvedl žádný důvod hodný zvláštního zřetele. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2024, č. j. 5 Azs 80/2024-28, který se zabýval aplikací § 11a odst. 4 zákona o azylu, dle nějž může žalovaný z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou, se žalovaný nemusí výslovně vyjadřovat, nejsou-li dány žádné významné okolnosti, k nimž při své úvaze odůvodňující zastavení řízení nepřihlédl.

Posouzení žaloby soudem

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
12. Soud rozhodl bez jednání, jelikož žalobce na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání souhlasil.
13. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
16. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*
17. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
18. Podle § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
19. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které mají určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, kdy dle právní věty jeho

rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, „*hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“. V tomto rozsudku dále uvedl, že „*zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.*“. Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.*“. K tomu obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-27.

20. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 6 Azs 60/2018-43, v němž vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že „*obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrze skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.*“.
21. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, Sb. NSS 2642/2012, zdůraznil, že „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“.
22. Z výše uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (tedy v situaci, kdy o první podané žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto) lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Žalovaný se v souladu se zákonem a s příslušnou judikaturou zabýval otázkou, zda byly tyto podmínky naplněny. Je-li přitom žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). V daném případě tak vůbec nedošlo k věcnému posouzení podané žádosti a jakákoli argumentace žalobce spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je zcela irelevantní a mimoběžná.
23. Soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak

judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994); shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Jak plyne z níže uvedeného vypořádání jednotlivých žalobních námitek, žalovaný se s žádostí žalobce vypořádal řádným způsobem.

24. Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nelze žalovanému vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, jelikož ten se správně zaobíral jen těmi důvody, které žalobce ve své žádosti uvedl (viz níže), provedl jejich komparaci s důvody uvedenými v první žádosti, zohlednil aktuální zprávu o zemi původu (z května 2025) a posoudil azylovou relevanci žádosti ve vztahu ke kritériím přípustnosti. Neopomněl přitom zhodnotit, zda nedošlo k azylově relevantním změnám v zemi původu. Vyhověl tak požadavkům, které stanoví rozsudek sp. zn. 3 Azs 6/2011.
25. Soud k tomu připomíná, že žadatele v řízení o mezinárodní ochranu tíží břemeno tvrzení. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, *„zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“*.
26. Žalobce v žalobě vyjádřil své přesvědčení, že skutečnost, že se obává návratu z důvodu výhrůžek od spolupachatelů a nemá se kam vrátit, představuje novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Soud konstatuje, že toto tvrzení žalovaný dostatečně a správně vypořádal na str. 3 ve druhém odstavci napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného žalobce obavu o svůj život v nyní projednávaném správním řízení spojil s výrobcí drog (v žalobě je označuje jako spolupachatele), nikoli se spoluvězni jako v předchozím správním řízení. Z předchozího správního řízení však jednoznačně vyplývá, že se jedná o totožné osoby, které měly žalobci vyhrožovat, tudíž tuto skutečnost již žalovaný posuzoval. Soud dodává, že žalobce proti závěru žalovaného v žalobě ničím konkrétním nebrojil, tedy zejm. netvrdil, že by se snad jednalo o odlišné osoby než ty zmiňované v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany.
27. Žalobce měl v žalobě dále za to, že žalovaný ignoroval, že je žalobce členem protikomunistické strany, kvůli čemuž může být v zemi původu pronásledován. Soud konstatuje, že žalovaný toto tvrzení žalobce neopomněl, dostatečně a správně ho vypořádal na str. 3 ve čtvrtém odstavci napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o údajné politické protikomunistické aktivitě je v rozporu s jeho předchozím výslovným tvrzením, že není a nikdy nebyl politicky činný. Jinými slovy nejedná se o hodnověrnou novou skutečnost. Soud podotýká, že žalobce v žalobě k tomuto závěru nic neuvedl, tedy zejm. nevysvětlil rozpor svých tvrzení ani nezmínil jakékoli podrobnosti své údajné politické činnosti.

28. V téže části napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil také k tvrzení žalobce, že žalobce bude mít v zemi původu problémy, jelikož k jeho bratrovi přišli X policisté kvůli tomu, že se tamější policie domnívá, že žalobce v ČR obchoduje s drogami. Žalovaný sdělení žalobce označil za účelové, tudíž nevěrohodné, poněvadž žalovaný nenalezl žádný důvod pro to, aby se X policie měla o žalobce zajímat v souvislosti s jeho aktivitami v ČR. Soud akcentuje, že žalobce toto tvrzení v žalobě ani nezmínil, natož aby konkrétně brojil proti závěru žalovaného.
29. Žalovaný se na str. 3 ve třetím odstavci napadeného rozhodnutí vyjádřil také k tezím žalobce, že se v zemi původu nemá kam vrátit, jelikož jeho rodiče zemřeli, a že se chce bránit proti rozsudku týkajícímu se jeho drogové trestné činnosti, přičemž tyto skutečnosti nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě ani důvodem pro změnu či nové meritorní posouzení žalobcovy žádosti. Také tomuto závěru soud přitakává.
30. Konečně, dle žalovaného nedošlo v zemi původu od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od listopadu 2024, případně od doby ukončení řízení u Nejvyššího správního soudu, tedy od srpna 2025, k žádné změně (viz zpráva o zemi původu z května 2025), která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce právě uvedené nijak nerozporoval.
31. Nelze akceptovat ani žalobní námitku, dle níž nebyly zkoumány důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. V případě opakovaných žádostí se neuplatní § 14 zákona o azylu přímo (srov. § 10a odst. 2 zákona o azylu), nýbrž zprostředkovaně při eventuální aplikaci § 11 odst. 4 zákona o azylu, který umožňuje při řešení otázky přípustnosti opakované žádosti zohlednit důvody hodné zvláštního zřetele, přičemž ty mohou být současně důvody hodnými zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.
32. Pokud jde o možnost aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu, lze odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, dle něhož „*při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitěho právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele.“ (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27). Dle žalovaným zmíněného rozsudku sp. zn. 5 Azs 80/2024 „*k aplikaci § 11a odst. 4 zákona o azylu se totiž správní orgán ani nemusí výslovně vyjadřovat, nejsou-li dány žádné významné okolnosti, k nimž při své úvaze odůvodňující zastavení řízení nepřihlédl.*“.*
33. Dle soudu je evidentní, že žalovaný v případě žalobce žádné důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu implicitně neshledal. Žalobce své osobní (družka a 5 dětí) a zdravotní (cukrovka) poměry uváděl již v předchozím správním řízení, jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024, č. j. OAM-1115/BA-BA01-HA13-2024, coby jednoho z podkladů napadeného rozhodnutí, přičemž předchozí rozhodnutí žalovaného se

jimi z hlediska § 14 zákona o azylu podrobně zabývalo na str. 7–8. Jestliže přitom byly již jednou vypořádány, a to jako nedostačující pro udělení humanitárního azylu, nelze je nyní logicky považovat za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu, které by měly vést k přípustnosti opakované žádosti a udělení humanitárního azylu. Údajné obavy žalobce o život z důvodu výhrůžek od spolupachatelů a členství v protikomunistické straně, coby domnělé nové skutečnosti, pak žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal explicitně (viz výše) s tím, že nejsou nové, popř. nejsou hodnověrné, dle soudu tak nemohou představovat důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu.

Závěr

34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud podotýká, že nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť by to bylo bezpředmětné.
35. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. února 2026

Vadim Hlavatý v.r.
samosoudce